

Arrest

nr. 60 833 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE POEL loco advocaat E. VAN DIJK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 mei 2009 het Rijk binnen en diende op 13 mei 2009 een asielaanvraag in. Op 6 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sikh afkomstig uit Gurdaspur, deelstaat Punjab, Indië. In 2005 zou uw grootvader zijn gronden verdeeld hebben onder zijn drie zonen. Omdat uw vader een landbouwer was, zou uw grootvader besloten hebben hem een groter stuk grond toe te bedelen. De twee broers van uw vader, uw ooms, zouden zich hiertegen verzet hebben. Na een mislukte bemiddelingspoging zou er ruzie zijn ontstaan tussen uw vader en uw ooms. Af en toe zouden ze zelfs met elkaar gevochten hebben. Men zou u ook geviseerd hebben en af en toe zelfs geslagen hebben. In 2005 zou u door de politie zijn gearresteerd omdat uw ooms een klacht hadden ingediend tegen u. Diezelfde dag nog werd u vrijgelaten. Omdat uw vader een einde wilde maken aan het conflict met zijn

broers, zou hij in 2008 besloten hebben het stuk grond aan u over te laten. Als gevolg hiervan zouden uw twee ooms zich evenwel tegen u gekeerd hebben. Men zou ermee gedreigd hebben u te zullen vermoorden. In augustus 2008 zou u de grond verkocht hebben. Op 13 januari 2009 zouden een aantal onbekende mannen, volgens uzelf in opdracht van uw twee ooms, u in elkaar geslagen hebben toen u terugkeerde van de velden. Ze zouden u bewusteloos hebben achtergelaten. Iemand van het dorp zou u hebben zien liggen en uw familie gewaarschuwd hebben. Vervolgens zouden uw vader en enkele burens u naar het ziekenhuis gebracht hebben waar u ongeveer gedurende twee maanden verschillende operaties heeft ondergaan. Nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen, zou u besloten hebben het land te verlaten. Op 26 maart 2009 zou u vanuit Indië met het vliegtuig naar Italië gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam. Op 7 mei 2009 zou u vanuit Italië met de auto naar België gereisd zijn, waar u de volgende dag aankwam. Op 13 mei 2009 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Dit omwille van onderstaande redenen.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat u niet aannemelijk maakt dat uw problemen een verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. U verklaarde dat uw problemen te maken hadden met een conflict tussen uw ooms en uw vader over een stuk grond. Uw ooms zouden zich ertegen verzet hebben dat uw vader meer grond had geërfd van uw grootvader dan zij. Toen uw vader in 2008 de grond aan u overliet, zouden uw ooms zich tegen u hebben gekeerd. Op 13 januari 2009 werd u door een aantal onbekende mannen in elkaar geslagen. U vermoedt sterk dat deze onbekende mannen in opdracht hadden gewerkt van uw ooms. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een dergelijk conflict louter familiaal en gemeenrechtelijk van aard is en dat aldus uw problemen die hiervan het gevolg zijn geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Aldus blijkt uit wat voorafgaat dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Zoals hierboven werd aangegeven mist uw relaas aan geloofwaardigheid. Er dient te worden gewezen op volgende elementen.

U verklaarde dat u in 2005 naar aanleiding van de bedreigingen door uw ooms aangifte had gedaan bij de lokale politie. U ervaarde evenwel dat de lokale politie partij trok voor uw ooms. Dit verwonderde u allerm minst aangezien één van uw ooms als politieagent werkte in dit plaatselijk kantoor. Op de vraag of u dan enige stappen heeft ondernomen om aangifte te doen van de feiten bij een ander politiekantoor of bij een hogere autoriteit in uw regio, antwoordde u dat dit geen zin had. U lichtte toe dat uw ooms veel connecties hadden en dat ze aldus hun invloed zouden kunnen aanwenden. Nochtans verklaarde u even later dat uw ene oom een leraar was en uw andere oom, zoals reeds vermeld, een gewone politieagent is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is dan ook niet meteen duidelijk hoe zij bij hogere politieke of gerechtelijke instanties hun invloed zouden kunnen aanwenden in uw nadeel en dit inzake een louter familiale en geldelijke kwestie. Wat er ook van zij, het is onbegrijpelijk dat u geen concrete stappen heeft ondernomen om de feiten waarvan u beweert slachtoffer te zijn geweest aan te geven bij een andere instantie dan de politie-instantie waar één van uw ooms als agent werkte.

Evenzeer onbegrijpelijk is de uitleg die u geeft waarom u geen aangifte heeft gedaan van het incident van 13 januari 2009, toen u door een aantal onbekende mannen in elkaar was geslagen en gedurende twee maanden moest worden gehospitaliseerd. U verklaarde dat het geen zin meer had om een klacht in te dienen tegen deze mannen omdat u in die periode reeds de nodige voorbereidingen had getroffen om uw land te ontvluchten. U zou zelfs de smokkelaar die uw reis naar Europa had geregeld, betaald hebben. Op de vraag waarom u geen klacht kon indienen ook al had u uw reis naar Europa reeds voorbereid, antwoordde u dat u bijvoorbeeld niet voor een rechtbank zou kunnen verschijnen mocht u worden opgeroepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 5). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet. U zou immers een klacht hebben kunnen indienen en uw zaak verder hebben laten opvolgen ook al zou u intussen het land ontvlucht zijn. Bovendien maakt uw uitleg duidelijk dat u, nog alvorens het

laatste incident zich voordeed, het besluit had genomen Indië te verlaten. Het lijkt er dan ook op dat andere redenen ten grondslag liggen aan uw vertrek uit Indië dan wel het enkele dispuut met uw ooms. Hoe dan ook, dient opgemerkt dat uw problemen erg lokaal gesitueerd zijn. U geeft geen argumenten waarom u deze problemen niet had kunnen ontwijken door u te vestigen buiten Gurdaspur of zelfs buiten Punjab, in een andere staat van Indië, buiten de invloedssfeer van uw ooms. De enkele uitleg die u geeft is dat u nergens anders kon verblijven en dat vrienden in Italië u hadden aangeraden naar daar te gaan. Deze uitleg is niet afdoende. Daarenboven, met het aanzienlijke geldbedrag waarmee u richting Europa kon reizen, nl. 800.000 roepies, had u reeds een aanzienlijke financiële armslag om u elders in uw eigen land te vestigen en een nieuwe start te maken, ver weg van uw ooms en de aanslepende eigendomskwestie (zie ook gehoorverslag DVZ, vraag 33).

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkel een kopie voor van uw paspoort. Dit laatste verwijst naar uw identiteitsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Blijkt hieruit dat uw paspoort werd afgeleverd op 9 januari 2008 wat opnieuw een indicatie inhoudt dat u reeds veel eerder zinnens was het land te verlaten, ttz. nog vooraleer uw vader had besloten de betwiste gronden aan u over te laten en nog vooraleer u persoonlijk werd aangevallen door de handlangers van uw ooms. Deze kopie is aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt verder geen stukken voor (bijvoorbeeld betreffende jullie erfenis, eigendom, de verkoop ervan of uw hospitalisatie) die uw relaas zouden kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enige middel op de “Schending van de materiële motiveringsplicht en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.2.1. Gezien verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, onderwerpt hij de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State volstaat op zich niet om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht in casu werd geschonden.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker heeft India verlaten met zijn eigen paspoort en met behulp van een smokkelaar, maar legt slecht een fotokopie van enkele bladzijden uit zijn paspoort voor omdat hij zijn paspoort verloren zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Gelet op de vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), volstaat dit geenszins om verzoekers identiteit op afdoende wijze aan te tonen. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat hij zonder in het bezit te zijn van enig ander identiteitsdocument een eigen paspoort kon verkrijgen, noch toont verzoeker aan waarom hij ook thans geen nieuw paspoort heeft nu hij geen problemen had met zijn overheid en in het verleden op hun administratieve steun kon rekenen.

3.2. Verzoeker stelt zijn ooms te vrezen omwille van een grondconflict binnen de familie. Niettegenstaande de bewijslast in beginsel op verzoeker berust, legt verzoeker geen enkel stuk voor ter staving van de erfenis, noch van de eigendom en verkoop van grond, noch van de klacht van zijn ooms tegen verzoeker noch van zijn klacht bij de lokale politie. Verzoekers gebrek aan objectieve bewijsstukken klemt te meer nu hij niet eenduidig is betreffende de datum waarop hij de grond verkocht daar hij enerzijds stelt dat hij de grond verkocht omwille van de aanval in januari 2009 en anderzijds dat hij de grond reeds verkocht in augustus 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Voorts zijn verzoekers verklaringen strijdig wat betreft de frequentie van de aanvallen daar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde vier keer te zijn geslagen, maar hij tijdens het verhoor op het CGVS volhield slechts twee maal te zijn mishandeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat verzoeker de verkoop niet eenduidig in de tijd kan situeren ten aanzien van de aanval, noch coherente verklaringen aflegt betreffende het aantal aanvallen op zijn persoon, niettegenstaande deze gebeurtenissen de kern van zijn asielrelaas uitmaken, breekt dan ook de geloofwaardigheid van zijn relaas af.

3.2.1. De ernst van verzoekers problemen wordt ondermijnd door zijn nalaten nationale bescherming uit te putten. Verzoeker stelt echter dat zijn ooms banden hebben met de lokale politie die ze omkochten, hij al eveneens voorbereidingen had getroffen voor zijn vlucht naar Europa en hij dus, indien nodig, niet voor een rechtbank zou kunnen verschijnen. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar verschillende algemene rapporten aangaande corruptie bij de Indiase politiediensten. Dit volstaat echter niet om in casu aan te tonen dat verzoeker naast de lokale politie, geen enkele vorm van nationale bescherming kon aanspreken daar hij hiertoe nooit enige stappen heeft ondernomen, zelfs niet nadat hij zwaar mishandeld zou zijn en twee maanden werd gehospitaliseerd. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor.

3.3. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet aannemelijk is kan evenmin geloof worden gehecht aan het aan het verzoekschrift toegevoegde medisch attest ter staving van de aanval in januari 2009 georganiseerd door verzoekers ooms waarbij hij ernstig gewond raakte. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). In casu merkt verweerder voorts terecht op dat verzoeker niet aantoont waarom hij het attest niet eerder kon voorleggen nu het dateert van 30 juni 2009. Ten slotte kan bezwaarlijk overtuigen dat verzoeker indien hij inderdaad twee maanden in het ziekenhuis lag hiervoor een bijkomend attest moet aanvragen vanuit België en als ziekenhuispatiënt dit niet eenvoudig kan aantonen met meerdere nuttige medische stukken over de evolutie van zijn gezondheid. Dit verzwaart minstens de onwaarachtigheid van het attest ter staving van zijn relaas.

3.4. Voorts kan worden vastgesteld dat het verzoekschrift op meerdere punten ingaat tegen de verklaringen van verzoeker. Zo heeft verzoeker nooit verklaard *“Verzoeker hoopte dat als hij de grond verkocht, de situatie zou bekoelen en er geen reden meer zou zijn tot ruzie, dreigementen en agressie. Verzoeker verkocht de betrokken grond in augustus 2008. Niettegenstaande het feit dat de grond op*

naam van verzoeker stond, eisten de ooms van verzoeker nu hun deel op van de opbrengst, wat verzoeker niet kon betalen". Het was volgens de verklaringen opgenomen in het administratief dossier, zijn vader die deze handelingen stelde. Verzoeker heeft evenmin gewag gemaakt van enige kennis van de Arabische taal. En ten slotte is de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker als landbouwer deel uitmaakt van "een lagere kaste" en om die reden gevisieerd wordt niet eerder aangevoerd. Immers, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij de commissaris-generaal heeft verzoeker gewag gemaakt van een vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een lagere kaste en zijn vluchtaanleiding is geheel gesteund op een grondconflict binnen een familie. Verzoeker laat overigens na de nieuwe bewering uit zijn verzoekschrift verder uit werken, die dan ook bezwaarlijk kan overtuigen. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.5. Voor zover de familieruzie waarachtig is, betreft dit een intra-familiaal conflict van gemeenrechtelijke aard en een lokaal probleem. De commissaris-generaal werpt dan ook terecht op dat verzoeker, indien nodig, het conflict met zijn ooms kan vermijden door zich elders in India te vestigen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK